

مرگ بی چیزان داغ لعنت خورده جهان از فشار کار تا جنگال سلطه امپریالیستی و کووید-۱۹

نویسنده: ریموند لوتا

نشریه انقلاب ۴ ماه مه ۲۰۲۰

مترجم: برهان عظیمی

با گسترش بیماری همه گیر کووید-۱۹ در سراسر دنیا، اقتصاد جهانی منقبض شد. هنگامی که رنج و مرگ ناشی از این ویروس در سراسر کره زمین بالا گرفت، نظام جهانی امپریالیستی به خصوص امپریالیسم آمریکا مثل همیشه پاسخ داده است: فعالیت برای حفظ منافع و عملکرد سودآوری امپراتوری... که تأثیراتی به مراتب هولناک تر، به ویژه بر مردم ستم کش کشورهای تحت سلطه خواهد گذاشت.

چهار مثال از بخش های مختلف "نیمکره جنوبی جهان" (کشورهای جهان سوم-م) که اکثریت بزرگ بشریت ستم دیده در آنجا زندگی و کار می کنند آورده می شود:

مدرک شماره یک: سفیر آمریکا به دولت مکزیک با عصبانیت اولتیماتوم صادر کرد و گفت: کارخانه هایی که توسط شرکت های تولیدی آمریکایی اداره می شوند باید بازمانند، در غیر این صورت ما مشاغل را به جای دیگری می بریم.

در نزدیکی مرز آمریکا با مکزیک، صدها هزار کارگر مکزیک برای کارخانه های متعلق به آمریکا و با قراردادهای فرعی به مقاطعه کار داده شده، کار می کنند. کارشان تولید قطعات کامپیوتر، هواپیما، خودرو،

تلویزیون و سایر لوازم الکتریکی است که عمدتاً راهی بازار آمریکا می‌شود. **دستمزد این کارگران به‌طور متوسط یک‌نهم دستمزدهای تولیدی در آمریکا است؛ و تأمین حمایت‌های کاری (از جمله ایمنی و حداقل دستمزد این کارگران مکزیکی-م) و حفظ محیط‌زیست در سطح حداقل و جزئی است.**

وقتی که شیوع ویروس کرونا ناگهان در این کارخانه‌ها و کارگاه‌های دیگر فزونی گرفت، کارگران بیمار شدند یا در محل کار جان باختند، و از سوی دیگر امکانات اندکی برای تست ویروس در دسترس بود، وزارت بهداشت مکزیکی دستور بستن کارخانه را صادر کرد. این یک تدبیر ایمنی ابتدایی بود. اما برای امپریالیست‌های آمریکایی، این عملی غیرقابل‌تحمل و جنایت‌کارانه است. همان‌طور که در روزنامه نیویورک تایمز به آن اشاره می‌کند، علتش این نیست که این کارخانه‌ها کالاهایی تولید می‌کنند یا خدماتی انجام می‌دهند که در حفظ سلامت مردم مکزیکی نقشی اساسی بازی می‌کند. **بخش اعظم محصولات این کارخانه‌ها صادراتی است.** اما آن تولیدات از جمله تلویزیون، قلم شارپی (قلم مرکبی ته صاف-م) و موتورهای هواپیما برای شرکت‌های هوانوردی آمریکا که فعالیت‌هایش را هم به‌طور جدی کم شده، توسط دولت آمریکا صرفاً برای ایالات متحده آمریکا «ضروری» تلقی شده است!

رمزگشایی یک راز کوچک کثیف: سودآوری زنجیره‌های تأمین* امپریالیستی وابسته به فعالیت دائمی خطوط مونتاژ تولید جهانی دارد... ظرفیت‌های استراتژیک ارتش یا ماشین‌کشتار و دستگاه امنیتی آمریکا نیاز به یک اطمینان در تأمین دائمی اجزاء مختلف مواد خام دارد... و قدرت رقابتی سرمایه آمریکایی وابسته به تولید قابل‌اعتماد، کم‌هزینه و کارآمد است – همین نکته در مورد شروع دوباره اقتصاد چین تا حد زیاد صادق است، و در تنگنایی که اقتصاد جهان امپریالیستی قرار دارد به چین امپریالیستی کمک می‌کند که دستی بالاتر در عرصه رقابت داشته باشد.

و بنابراین این تهدید از طرف سفیر آمریکا به نگرانی‌هایی که از سوی حکومت مکزیک در مورد شیوع کووید-۱۹ در بین کارگران این واحدهای تولیدی این‌گونه ابراز شد: «اگر همه شرکت‌ها را ببندید و آن‌ها (شرکت‌های ما-م) به‌جای دیگری کوچ می‌کنند در این صورت دیگر "کارگری" نخواهید داشت.»

به عبارت دیگر، یا شما (مکزیک‌ها) کارخانه‌ها را دوباره باز کنید یا ما (آمریکایی‌ها) با نگاه‌های فراملیتی، حمایت‌هایمان از شما را قطع کرده و به حال خود رهایتان می‌کنیم تا اقتصادتان در عمق بحران بیشتر فرورود. ضمناً این بخشی از منطق عملی و باج‌گیری زنجیره‌های تأمین امپریالیستی است. کارخانه‌های مکزیک بالاجبار بازماندند.

روزنامه نیویورک‌تایمز این اولتیماتوم را به‌عنوان نمونه‌ای از «روابط نابرابر» آمریکا با مکزیک توصیف کرد. و دقیق‌تر بگوییم این نئوکولونیالیسم بی‌رحم است (استفاده از فشارهای اقتصادی، سیاسی، فرهنگی یا سایر موارد برای کنترل یا تحت تأثیر قرار دادن سایر کشورها به‌ویژه وابستگی‌هایی که از قبل موجود است-م). و این فاکت را به یاد داشته باشید که: اکثریت بزرگ مبتلایان به کووید-۱۹ در مکزیک، کارگران کارخانه هستند. (۱)

مدرک شماره دو: فست فاشیون^۱، کارگاه‌های عرق‌ریزان و کووید-۱۹

در بنگلادش حدود ۴ میلیون و یک‌صد هزار کارگر که ۸۵ درصدشان زن هستند در شرایطی خرماچپان و طاقت‌فرسا در صنعت پوشاک بنگلادش کار و زندگی می‌کنند. آن‌ها برای شرکت‌های غربی "وال مارت" و "تارگت" و "اچ اند ام" و خرده‌فروشان دیگر، تی‌شرت و پیراهن و شلوار تولید می‌کنند. **سوانح صنعتی،**

^۱ - Fast fashion - مُد سریع- پاسخ به آخرین روند فاشیون مورد استقبال مصرف‌کنندگان است و لباس‌های ارزان قیمت بنجل به سرعت توسط خرده‌فروشان بطور انبوه تولید می‌شوند. این روند هر سال در ماه بهار و پاییز تکرار می‌شود. - توضیح مترجم

آتش‌سوزی، رمبیدن ساختمان و سوءاستفاده جنسی در این کارگاه‌های کم‌هزینه و جانکاه رایج است (در سال ۲۰۱۳ بیش از ۱۰۰۰ نفر بر اثر رمبیدن یک ساختمان جان باختند). همه این موارد در پوشاک "فست فشیون" فصلی شما گنجد است. (۲)

اقتصاد بنگلادش برای خدمت به منافع امپریالیسم معوج و از پیچ‌خورده شده است: ۸۰ درصد درآمد صادراتی این کشور از صنعت پوشاک است؛ این نیروی محرکه «رشد» اقتصادی بنگلادش است. کشور در برابر شوک‌های اقتصادی که از کشورهای امپریالیستی برمی‌خیزد (نظیر رکود سال‌های ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹) به شدت آسیب‌پذیر است. صنعت پوشاک زیر تیغ شمشیر است یعنی: اگر این کارگاه‌ها نتوانند به قیمت‌های تحمیل‌شده پایبند بمانند و آن‌ها را مرتباً کاهش دهند، خرده‌فروشان غربی می‌توانند به دیگر عرضه‌کنندگان در سایر کشورهای فقیر رو کنند و با آن‌ها قرارداد مقاطعه‌کاری ببندند. یک تولیدکننده را علیه تولیدکننده دیگر قرار دادن همان دامی است که زنجیره تأمین امپریالیستی گسترده است. روش کار، چنین است. هزینه‌ها باید پایین آورده شود و سودآوری بالا برود... و کل این جریان بر فوق‌استثمار وحشیانه استوار است. روال عادی پیش از شروع کووید-۱۹ این بود.

با ضربه شدیدی که بیماری کروناویروس همه‌گیر وارد کرد و تعطیلی خرده‌فروشی‌ها در آمریکا، شرکت‌های غربی ناگهان سفارش‌ها میلیارد دلاری خود را لغو کردند. بخش اعظم صنعت پوشاک و سایر کارگاه‌های بنگلادش تعطیل شد. میلیون‌ها کارگر که اکثراً زنان نواحی روستایی‌اند به خانه فرستاده شدند. تقریباً همه شرکت‌های خرده‌فروشی مشهور ("وال مارت" و "تارگت" و "اچ اند ام" -م) حاضر نشدند در تأمین بخشی از دستمزد که طبق قانون بنگلادش باید در شرایط کنونی به کارگران داده شود، کمک

کنند. ۷۰ درصد این کارگران بی هیچ دستمزدی به خانه فرستاده شدند. (۳) بسیاری‌شان بی آنکه بدانند ویروس کرونا را به روستاهای خود منتقل کردند.

اما تعطیلی‌ها موقتی بود. مجتمع‌ها و کارگاه‌های پوشاک رقیب در کامبوج، چین، سریلانکا و ویتنام که آن‌ها هم جزئی از زنجیره تأمین کالا برای بازارهای غرب‌اند، دوباره کارشان را شروع کردند. اگر کارگاه‌های بنگلادش هم راهی برای شروع مجدد تولید پیدا نمی‌کردند ممکن بود سفارش‌ها را برای همیشه از دست می‌دادند. **بنابراین صدها هزار کارگر صنعت پوشاک بین داکا (پایتخت کشور و مرکز صنعت پوشاک) و روستاهایشان مثل شیخ سرگردان شدند، خیلی‌هایشان این مسیر را پیاده طی می‌کردند. مجله اکونومیست دهستی که بر کارگران اعمال شده است را چنین تصویر کرد: "کارگاه‌های تولید پوشاک، آن‌ها را در زاغه‌هایی که اینک به مرکز شیوع ویروس کرونا در بنگلادش تبدیل شده، به حال خود رها کرده‌اند تا زندگی و جانشان با از دست دادن کسب معاش متوقف شود."**

آیا این را ذکر کردم که در یکی از فقیرترین محلات داکا که مرکز کارگاه‌های تولیدی همچون قارچ از زیرزمین سربلند کرده‌اند، از ۱۶۰ مورد تست کووید-۱۹، ۱۵۰ تایش مثبت از آب درآمد است؟ **آیا این را هم ذکر کردم که بنگلادش با ۱۷۰ میلیون جمعیت فقط حدود ۱۰۰۰ تخت مراقب ویژه بیمارستانی**

دارد؟ (۴)

مدرک شماره سه: زاغه‌ها که معلول کارکرد امپریالیسم است به مثابه تسمه پروانه‌های کووید-۱۹ عمل می‌کند

درحالی که منحنی موارد تازه کووید-۱۹ در کشورهای ثروتمند رو به مسطح شدن و پایین آمدن است، ملل فقیر اینک نماینده کشورهایایی هستند که موارد کووید-۱۹ در آنها بیشترین سرعت رشد را دارد.

یک علل عمده‌اش همانی است که باب آواکیان آنرا «زاغهنشین کردن جهان سوم» نامیده است. منظور فرایند رشد وحشتناک فوق‌العاده سریع شهرنشینی در کشورهای تحت سلطه است: و رشد انفجاری شهرها و زاغهنشین‌های فقرزده با جمعیت زیاد و متراکم، جایی که امراض (بیماری) به راحتی قابل شیوع است.

علت این رشد بی‌سابقه شهرها و "کلان‌شهرها" در جهان سوم چیست؟ کشاورزی تجاری و سرمایه‌گذاری‌های امپریالیستی درزمینه مواد خام و زمین‌خواری در مناطق روستایی، امرارمعاش دهقانان کشاورزی را ویران و محال کرده است. مناطق در فرایند صادرات امپریالیستی که محصولاتش راهی کشورهای ثروتمند می‌شود مهاجران را به دام سرازیر شدن به سوی شهر می‌اندازد. گرم شدن کره زمین که عمدتاً ناشی از استفاده سوخت‌های فسیلی توسط کشورهای ثروتمند است، زمین‌هایی که سابقاً مزرعه و علفزار بود را به بیابان تبدیل شده‌اند. این و عوامل دیگر دهها میلیون نفر را از مناطق روستایی سمت شهرها سوق داده‌اند. اما اقتصاد کشورهای تحت سلطه

چنان توسط امپریالیسم معوج و به کجراه کشیده شده که قادر نیست مردم را به اشتغال معمولی جذب کند.

همان طور که در خانه‌تان پناه می‌برید، درباره این مطالعه دانشگاهی تأمل کنید: "**۱ میلیارد و دویست میلیون نفر در سراسر دنیا ساکن زاغه‌های غیررسمی زندگی می‌کنند که معنی‌اش این است که این زاغه‌ها شلوغ هستند و دسترسی کافی به آب و فاضلاب ندارند. به این معنی که هرگونه تحمیل کردنشان به انزوا یا قرنطینه غیرممکن است. در بعضی از زاغه‌ها میزان تراکم جمعیت ۸۰۰ هزار نفر در هر کیلومتر مربع است. این را مقایسه کنید با میزان تراکم جمعیت در هر کیلومتر مربع شهر نیویورک که ۱۳ هزار نفر است.**" (۵) پرسش این است که در چنین شرایط وحشتناکی چطور می‌توان فاصله‌گیری اجتماعی را عملی کرد؟

اما مسئله تنها نحوه مجبور شدن مردم به زندگی در کشورهای تحت سلطه نیست. بلکه شرایطی که آن‌ها مجبور به کار کردن می‌کند نیز هست. **اکثریت بزرگی از مردم در "نیمکره جنوب جهان" وقتی کاری پیدا می‌کنند، کارهایی را انجام می‌دهند که "اقتصاد غیررسمی" نامیده می‌شود. این مشاغل نامنظم است که امنیت کمی، دستمزدها غالباً به‌طور پول نقد، مشاغل تابع قانون و مقررات محیط‌های کاری نیست و فاقد مزایایی هستند. بیشتر کسانی که در اقتصاد غیررسمی کار می‌کنند، پس‌اندازی ندارند و باید درآمد روزانه و یا هفتگی‌شان را خرج تغذیه خانواده‌شان کنند. این سؤال مطرح می‌شود: آیا راضی هستید که از قانون در را قفل کردن و در خانه ماندن و گرسنگی کشیدن (قرنطینه!) پیروی کنید یا با آن برای پیدا کردن خوردوخوراک (تغذیه) خانواده‌ات مخالفت می‌کنید؟**

و دولت‌ها در فقیرترین کشورها بودجه محدودی برای حمایت از جمعیتی که دیگر کار نمی‌کنند یا به علت تعطیل شدن کارشان خانه‌نشین (قرنطینه) شده‌اند، دارند. همان‌طور که یک روزنامه‌نگار اظهار

داشت: "این بدترین وضعیت در هر دو جهان است (جهان ثروتمند در کشورهای سرمایه‌داری-امپریالیستی و مردم ستم‌کش در جهان تحت سلطه-م): یک‌سو، فقر گسترده ناشی از تعطیلی‌های کار و کسب را داریم و سوی دیگر، بیماری‌های همه‌گیر و مرگ‌ومیر گسترده ناشی از شیوع ادامه‌دار ویروس را داریم." (۶) در حال حاضر این واقعیت اکثریت جمعیت جهان است.

مدرک شماره چهار: از اینکه هست هم بدتر می‌شود... بهداشت عمومی کشورهای فقیر در جنگال امپریالیسم است

در سال ۲۰۱۹، ۶۴ کشور که تقریباً نیمی از آن‌ها در کشورهای جنوب صحرای آفریقا هستند، بیشتر از بدهی‌های خود را به‌جای اینکه صرف بهداشت کنند، صرف بازپرداخت بدهی‌های خارجی‌شان کرده‌اند. (۷) خدمات بدهی میزان پول که شامل بهره و اصل بدهی است، و باید در مدت معینی به بانک‌ها و حکومت‌ها و سایر مؤسسات وام‌دهنده امپریالیستی مانند "صندوق بین‌المللی پول" ** برگردد.

آمار هولناک نشان می‌دهد که مقدار بیشتری برای بازپرداخت بدهی صرف می‌شود تا اینکه صرف هزینه بهداشت عمومی این کشورها شود. این بدان معناست که، به دلیل کاهش بودجه‌های بهداشت، آموزش و پژوهش در کشورهای فقیر در طی سالیان متمادی (به‌عنوان بخشی از شرایط راضی‌کننده برای به دست آوردن وام بیشتر از مؤسسات مالی امپریالیستی)، بسیاری از پزشکان آموزش‌دیده در آفریقا به غرب مهاجرت می‌کنند. این بدان معناست که در این زمان همه‌گیر شدن ویروس (پندی)، منابع مالی که می‌توانند برخی از جنبه‌های این بحران را کاهش دهند برای بازپرداخت

وام‌هایی اختصاص می‌یابد که کل ساختار سلطه امپریالیستی در کشورهای تحت سلطه را تقویت می‌کند، همچون: ساختار تولید صادرات‌گرا، استخراج مواد خام و توسعه زیرساخت‌ها در خدمت نیازهای انباشت هر چه بیشتر سودهای امپریالیستی قرار می‌گیرد. **و با توجه به اینکه ملل فقیر افت اقتصادی شدیدی را تجربه می‌کنند، و هنگامی که میلیاردها دلار اضافی برای مقابله با این بحران بهداشتی لازم است، بار این بازپرداخت بدهی برای این کشورها وزنه‌ای حتی سنگین‌تر خواهد شد.**

این حقایق را در نظر بگیرید:

*** بالاترین بار بیماری در جهان بر دوش آفریقا است، اما فقط سه درصد کارکنان بخش بهداشت و سلامت دنیا را در اختیار دارد. (۸)**

* در نقطه اوج شیوع ابولا در غرب آفریقا، برای هر ۱۰۰ هزار نفر در سیرالئون به‌طور متوسط دو پزشک وجود داشت. در نیجریه (که پرجمعیت‌ترین کشور آفریقا است) تعداد پزشکان برای هر ۱۰۰ هزار نفر، ۴۵ نفر بود. در همان دوره، در ایالات متحده آمریکا برای هر ۱۰۰ هزار نفر ۲۵۰ پزشک موجود بود. (۹)

*** در اواسط ماه آوریل امسال (۲۰۲۰) در نیجریه دوست‌میلیونی، فقط ۱۰۰ دستگاه تنفس مصنوعی وجود داشت! (۱۰)**

نتیجه‌گیری

تمام آنچه توصیف شده است نشانگر وارونه و غیرمتعادل بودن جهان است: تمرکز نیروهای مولده پیشرفته و فناوری در کشورهای سرمایه‌داری-امپریالیستی. این تصویر هولناک پایان‌ناپذیر، "شرایط از قبل موجود" در "نیمکره جنوبی جهان" به خاطر سلطه امپریالیستی بر: کارگاه‌های عرق‌ریزانی که بخشی از زنجیره تأمین کالا، قرض‌هایی که اقتصاد کشورهای فقیر را تحت

کنترل در می‌آورد و معوج می‌کند و زاغه‌های پرجمعیتی که مرکز فقر و بیماری است. همه این‌ها بخشی از بافتی است که در ارکان و ماهیت بنیادین نظام سرمایه‌داری امپریالیستی تنیده شده است. پندمی کووید-۱۹ همه این رنج‌ها را شدت بخشیده است و وضع از این هم بدتر خواهد شد.

همان‌گونه که باب آواکیان توضیح داد: "... در مقابل ما دو انتخاب قرار دارد: یا به زندگی تحت همین شرایط تن می‌دهیم و نسل‌های بعدی را هم محکوم می‌کنیم که آینده‌ای مشابه این یا به مراتب بدتر داشته باشند؛ البته اگر اصلاً آینده‌ای در کار باشد. و یا، انقلاب کنیم!»

نکات توضیحی

* زنجیر تأمین یک شبکه یکپارچه از واحدهای تولیدی، حمل‌ونقل و توزیع است که فرایند تولید کالای نهایی مانند نایکی، آیفون یا اتومبیل را تشکیل می‌دهد. سرمایه امپریالیستی زنجیرهای تولید جهانی را برای برون‌سپاری (استفاده از منبع خارجی تهیه‌کننده کالاها یا خدمات، به‌ویژه به‌جای استفاده از منبع داخلی-م) و مقاطعه‌کاران بخش‌های مرتبط متقابل تولید (استخراج مواد ذخایر معدنی، ساخت قطعات و اجزاء قطعات، مونتاژ) به تأمین‌کنندگان دستمزد کم در کشورهای تحت ستم "نیمکره جنوبی جهان" می‌سپارد و آن‌ها را تحت فشار مستمر قرار می‌دهد تا هزینه‌ها ارزان کند، که معنایش استثمار وحشیانه‌تر کارگران است.

** کشورهای فقیر برای بازپرداخت بدهی به‌طور معمول با تولید و فروش محصولات در بازار جهانی درآمد حاصل از بازپرداخت منابع مالی ایجاد کنند. از اینجاست که می‌توانند به ارزهای خارجی نظیر دلار که لازمه بازپرداخت است، دست یابند. اما اغلب، زمانی که امکان بازپرداخت بدهی به خاطر وام کوتاه‌مدت با بهره زیاد به دست نمی‌آید، کشورهای فقیر مجبورند بی‌وقفه از نو قرض بگیرند تا وام‌ها را پس بدهند. این فرایند به وضعیتی به نام "تله بدهی" منجر می‌شود.

منابع به زبان انگلیسی

۱. Natalie Kitroeff, "As Workers Fall Ill, U.S. Presses Mexico to Keep American-Owned Plants Open," New York Times, April 30, 2020

۲. See, Dana Thomas, Fashionopolis: The Price of Fast Fashion and the Future of Clothes (New York: Penguin, 2019).

۳. Elizabeth Paton, “Our Situation is Apocalyptic’: Bangladesh Garment Workers Face Ruin,” New York Times, March 31, 2020.
۴. “Suffering from a stitch—Bangladesh cannot afford to close its garment factories,” The Economist, April 30, 2020.
۵. Asif Saleh and Richard A. Cash, “Masks and Handwashing vs. Physical Distancing: Do We Really Have Evidence-based Answers for Policymakers in Resource-limited Settings?,” Center for Global Development, April 3, 2020.
۶. Kelsey Piper, “The devastating consequences of coronavirus lockdowns in poor countries,” Vox, April 18, 2020.
۷. Jubilee Debt Campaign, “Sixty-four countries spend more on debt payments than health,” April 12, 2020
۸. Robert Nash, et al., “Reflections on family medicine and primary healthcare in sub-Saharan Africa,” BMG Global Health, May 12, 2018.
۹. Statista Research Department, “Physician density in West African countries suffering from the 2014 Ebola outbreak,” August 16, 2014.
۱۰. Max Bearak and Danielle Paquette, “Africa’s most vulnerable countries have few ventilators—or none at all,” Washington Post, April 18, 2020

در کانال کمونیسم نوین در تلگرام در لینک زیر منتشر شد:

https://t.me/New_Communist/1981

کارگاه پوشاک ماکیلادورا (Maquiladora) متعلق به گروه نیسما (TECMA) در شهر سیوداد خوارز که مرکز عمده شیوع کووید-۱۹ بود، قرار دارد. به گفته مقامات بهداشت مکزیک، سیزده کارگر زن در این کارخانه بر اثر این بیماری درگذشتند. (عکس: ویکی پدیا)

سیوداد خوارز در کنار رودخانه ریوگرانده قرار دارد و شهر مرزی با خاک آمریکا است و با شهر ال پاسو در تگزاس هم مرز است. این شهر بزرگترین و پر جمعیت‌ترین شهر ایالت چیئواوا در مکزیک به‌شمار می‌رود. جمعیت آن ۱ میلیون و نیم است و تراکم جمعیت در آن ۷ هزار نفر در هر کیلو متر مربع است!

ماکیلادورا کارخانه‌ها و نظام تولیدی و شبکه تولیدی مافوق استثمارگری چندملیتی هستند که در سراسر آمریکای لاتین از جمله مکزیک، پاراگوئه، نیکاراگوئه و السالوادور وجود دارند و سرمایه‌داران که در کشورهای قدرت‌های بزرگ نظام سرمایه‌داری-امپریالیسم هستند بر راس زنجیره‌های تامین شبکه‌های آن حکمرانی می‌کنند. تاریخ ماکیلادورا به سال ۱۹۶۴ بازمی‌گردد، وقتی که دولت مکزیک "برنامه صنعتی‌سازی مرزی" ("Industrialización Fronteriza") را معرفی کرد.

منطقه ال پاسو-خوارز یک مرکز تولید بزرگ است. شرکت‌های امپریالیستی همچون کام‌اسکوپ (CommScope)، الکترودس (Electrolux)، بوش (Bosch)، فاکسکان تولید کننده آیفن (Foxconn)، فلکسترونیک (Flextronic)، لکسمارک (Lexmark)، دلفی (Delphi)، وستیون (Visteon)، جانسون کانترو (Johnson Controls)، تورو (Toro)، لیپر (Lear)، شرکت هواپیماسازی بوئینگ (Boeing)، کاردینال هلت (Cardinal Health)، یازاکی (Yazaki)، سومیتومو (Sumitomo)، و شرکت آلمانی زمیمنس برخی از شرکت‌های امپریالیستی خارجی هستند که سیوداد خوارز کارخانه‌های ممتاز را تاسیس کرده‌اند.

عکس بالا متعلق به کارگران پوشاک بنگلادش در ۱۶ آوریل ۲۰۲۰ است که در تظاهراتی که در شهر داکا نمودند جاده‌های شهر را بلاک کردند و خواستار دستمزد پرداخت نشده خود شدند، بیش از یک میلیون نفر از ۴,۱ میلیون کارگر صنعت پوشاک بنگلادش به دلیل لغو سفارشات به مرخصی بدون حقوق اجباری رفتند و یا اخراج شده‌اند. (عکس: AP)